

Glimma

och mysteriet med den försvunna
regnbågen

Glimma

och mysteriet med den försvunna regnbågen

BOOOOM! Basen dånade genom arenan. Tusen lysstavar blinkade i rosa, blått och grönt, och strålkastarna svepte över publiken som jättelika regnbågar.

Mitt på scenen stod Glimma, världens mest glittrande artist. Hon var ingen vanlig räv. Pälsen var orange som en solnedgång och benen skimrade i regnbågens alla färger. Hon hade en enorm, fluffig svans och två stora ögon som glittrade som ädelstenar, det ena lila och det andra turkosblått.

Och tassarna? De var så stora att hon ibland snubblade över dem, särskilt när hon dansade.

Vilket hon precis gjorde. **DUNS!** Glimma landade på rumpan mitt på scenen. Först blev det alldeles tyst i hela arenan. Sedan började någon längst bak att fnissa.

Glimma tittade upp, viftade med öronen och ropade: "Det där var mitt nya danssteg! Det heter RÄVKRASCHEN!"

Publiken brast ut i skratt och jubel. "GLIMMA! GLIMMA! GLIMMA!"

Hon reste sig, snurrade ett helt varv och lyfte tassens. Det var dags för kvällens sista låt. Men just när musiken skulle börja slocknade alla lampor. Och när de tändes igen var världen svartvit.

Glimma stirrade på sina tassor. De var grå. Hennes svans var grå. Publikens lysstavar och ballonger var grå. Till och med de stora neonstjärnorna ovanför scenen hade tappat alla sina färger och lyste bara vitt och blekt.

”Vad i alla morrhår har hänt?” viskade Glimma och kände hur hjärtat bultade.

Runt omkring henne började folk mumla. Någon i publiken grät. En liten flicka på första raden höll upp sin grå ballong och frågade sin pappa vart färgen hade tagit vägen.

Då hördes en liten, fnissig röst ur högtalarna: ”Hehehe! Äntligen!”

Alla i arenan vände sig mot den jättelika skärmen ovanför scenen. Där syntes en liten varelse med mörklila päls, spetsiga öron och en alldeles för stor krona. Han var den enda i hela världen som fortfarande hade färg.

"Jag är Skuggo, den mäktigaste trollkarlen i hela Glittersystemet!" Han gjorde en dramatisk paus. "Och jag har stulit världens alla färger!"

"Varför då?" ropade Glimma.

Skuggo korsade armarna. "För att ingen någonsin tittar på mig! Alla tittar bara på er som glittrar, sjunger och dansar!"

"Men du kan ju också dansa!" ropade Glimma.

"JAG KAN INTE DANSAN!" skrek Skuggo. "Jag har gömt regnbågens sju färgkristaller på sju hemliga platser. Utan dem blir världen grå för alltid!" Sedan blev skärmen svart.

Sju kristaller, sju platser. Och bara en räv som kunde hitta dem. Eller? Då pep det i svansen. Där satt Puff, en pytteliten robot med kaninöron. "Jag följer med!"

"Har du ätit upp mina jordgubbskarameller?"

Puff tittade bort. "Det beror på hur många du hade."

Bakom scenen, bland kablar och lådor, hittade Glimma och Puff något som de aldrig hade sett förut: en liten dörr, knappt en meter hög, med en stjärna på. Ovanför den hängde en gammal skylt: BARA DEN SOM VÅGAR KAN ÖPPNA.

"Jag vågar!" sa Puff och rusade fram. Han drog i handtaget. Ingenting hände. Han sparkade på dörren. Ingenting hände. Han försökte till och med bita i handtaget. "Aj! Metall smakar verkligen inte jordgubb!"

Glimma satte sig på huk framför dörren och tänkte. "Kanske betyder våga något annat?"

Hon mindes sin allra första konsert. Benen hade skakat som gelé, och hon hade knappt kunnat stå. Ändå hade hon gått ut på scenen. Inte för att hon slutade vara rädd, utan för att hon ville försöka.

Glimma la sin stora tass mot dörren. ”Jag är faktiskt lite rädd”, viskade hon.

KLICK! Dörren gled upp, och Puff höll andan. Bakom den låg en lång tunnel full av svävande stjärnor och glittrande kristaller. Stigen slingrade sig in i mörkret, och långt, långt borta glimmade något **rött**.

”Den första kristallen!” viskade Glimma.

De gick in i tunneln, steg för steg. Men plötsligt hördes ett hemskt morrande. **GRRRRR!** Puff hoppade upp på Glimmas axel och höll sig fast i hennes päls.

Ur mörkret kom en enorm skugga med två jättelika, lysande ögon som stirrade rakt på dem. Glimma svalde och tog ett litet steg bakåt.

Sedan tändes en liten lampa på golvet. Och där satt ... en hamster. En mycket liten, mycket rund och mycket hungrig hamster, med en svart kaptenshatt och en röd fjäder. Han knäppte händerna och tittade upp på dem med stora ögon.

"Ursäkta", sa han. "Har ni ost?"

Hamstern hette Kapten Knaper, och det var han som vaktade den röda kristallen. Den lyste på en klippa långt borta, på andra sidan en djup avgrund full av stjärnor.

”För att få kristallen måste ni klara tre prövningar”, sa han och rättade till sin kaptenshatt. Sedan pekade han på en smal bro av glas. ”Först måste ni ta er över Modets bro.”

Under bron fanns inget golv, bara stjärnor och mörker så långt ögat kunde se.

Kapten Knaper var liten, men han lät mycket bestämd.

”Det där ser väldigt högt ut”, pep Puff och gömde sig bakom Glimmas svans.

Glimma tog ett steg ut på bron. Den gungade. Hon tog ett steg till, och det knakade i glaset under hennes stora tassar.

”Jag tror inte att jag vågar!” pep Puff.

”Då håller jag din tass”, sa Glimma.

Puff tittade på henne. ”Men jag har ju ingen riktig tass.”

”Då håller jag din antenn.”

Puff blundade så hårt han kunde. Glimma höll försiktigt i hans kaninöra, och så gick de över bron tillsammans, ett litet steg i taget.

Där väntade provning nummer två: en jättelik dörr av sten med ett strängt ansikte. Ögonen lyste vita.

"SVARA PÅ MIN GÅTA!" dundrade dörren så att hela grottan skakade.

"Vad blir större ju mer du delar med dig av det?"

Puff funderade och gissade: "Pizza? Glass? Batteriladdning?" Men dörren skakade bara på sitt stora stenhuvud.

Glimma tänkte på sin publik, och på hur glad hon blev när alla sjöng tillsammans med henne. "Glädje!" ropade hon. Och dörren gled långsamt upp.

Bakom dörren låg den röda kristallen på en piedestal av sten. Den glimmade som om den lyste inifrån. Men framför den stod en skylt: DEN SOM TAR KRISTALLEN MÅSTE GE BORT NÅGOT VÄRDEFULLT.

Glimma tittade på Puff. Sedan på sin svans. Till sist tog hon fram sin allra käraste ägodel: en liten stjärna av silver som hon hade fått efter sin allra första konsert. Den hade varit med henne på varenda scen sedan dess.

”Du har alltid gett mig tur”, viskade hon och la försiktigt stjärnan på piedestalen. Det kändes svårt, men hon visste att det var rätt.

Den röda kristallen började lysa starkare och starkare. Och plötsligt var Glimmas vänstra öra orange igen!

”En färg tillbaka!” jublade Puff och snurrade runt i luften. Kapten Knaper log så stort att morrhåren spretade åt alla håll.

Glimma kände försiktigt på sitt öra. Det var varmt och mjukt. Bredvid kristallen dök en glittrande karta upp, och på den blinkade sex nya platser i olika färger.

Glimma tittade på Puff, och Puff tittade på Glimma. De förstod båda samma sak. Äventyret hade bara börjat.

De följande timmarna blev de märkligaste i hela Glimmas liv.

Först kom de till Sockervaddsskogen. Där var träden mjuka och fluffiga och luktade jordgubbe, men allt var fortfarande grått. Under ett av träden stod en liten enhörning med orange man och grät, för den hade gått vilse och hittade inte hem. Den snyftade så att den lilla manen skakade.

”Vi hjälper dig”, sa Glimma. Hon höll den sällskap och följde den hela vägen hem, genom dimman och över mjuka kullar. Enhörningen blev så glad att den hoppade runt i cirklar. Då började den **orange** kristallen att lysa mellan de fluffiga träden.

Sedan kom de till Spegelberget, högt uppe bland snö och is. Där stod en magisk spegel, hög som ett hus, som visade det man helst ville glömma.

I spegeln såg Glimma sitt pinsammaste minne: en konsert, tre bananskal och en trasig mikrofon. Hon hade halkat rakt ner på rumpan inför tusen personer.

Glimma rodnade ända ut i öronen och höll för ansiktet. Men hon berättade ändå hela historien, från början till slut. Puff fnissade så att antennerna skakade, men spegeln log. Den som vågar berätta om sina misstag är modig. Och då lyste den **gula** kristallen.

I Molnstaden, högt uppe bland molnen, mötte de en liten grön drake. Den var inte större än en katt, men magen kurrade som ett åskväder. Glimma letade i pälsen. Hon hade bara en jordgubbskaramell kvar, sin allra sista. Hon tittade länge på den och svalde. Sedan räckte hon fram den till draken.

Puff såg mycket bekymrad ut. "Det var ju den SISTA", viskade han.

"Jag vet", sa Glimma. "Men den behöver den mer än jag."

Draken åt upp karamellen i en enda tugga och log så stort att den **gröna** kristallen började glittra som en stjärna.

I Havet av Stjärnor glittrade vattnet som om himlen hade ramlat ner i det. På en sten satt en sjöjungfru med långt hår, alldeles ensam. Hon hade sjungit sina sånger i hundra år, men alla simmade bara förbi, för ingen hade tid att lyssna.

Glimma klättrade upp på stenen bredvid henne och satte sig.
"Berätta", sa hon.

Och sjöjungfrun berättade. Om vågorna, om stjärnorna och om hur ensam hon hade känt sig. Hennes röst var mjuk som vågornas brus. Glimma lyssnade på varje ord, och Puff också.

När sjöjungfrun äntligen log steg den blå kristallen glittrande upp ur vattnet.

I Midnattsslottet var det kolsvart och alldeles tyst. Spindelnät hängde från taket. Där bodde ett litet spöke som var ... mörkrädd!

"Spöken ska väl inte vara rädda för mörker?" sa Puff förvånat.

"Alla får vara rädda ibland", sa Glimma och tog spöket i handen. "Vi går tillsammans."

Puff lyste upp korridoren med sin skärm, och sida vid sida gick de genom hela slottet. Spöket slutade darra. Och längst bort, i den allra sista salen, väntade den **indigoblå** kristallen.

Nu återstod bara en enda kristall, den **lila**. Glimma och Puff stod på en kulle i månskenet och tittade på den glittrande kartan. Sex platser lyste redan i regnbågens färger.

Men något var konstigt. Den sista kristallen låg inte i något slott eller i någon magisk skog. Puff vände på kartan, men det hjälpte inte. Den blinkade mitt i konsertarenan, precis där äventyret hade börjat.

"Hem igen?" sa Glimma förvånat och drog efter andan. Sedan tog hon sats. "Kom, Puff. Nu skyndar vi oss!"

Glimma och Puff sprang tillbaka genom natten. Arenan var fortfarande grå, och alla stolar var tomma.

Bara en enda liten figur satt kvar mitt på den stora scenen. Det var Skuggo, och i knät höll han den lila kristallen. Han såg inte alls lika mäktig ut som på skärmen.

”Ge tillbaka färgen!” sa Glimma.

Skuggo tittade ner. ”Nej.”

”Varför inte?”

Men Skuggo svarade inte. Han kramade bara kristallen ännu hårdare.

KAPITEL 6

Skuggos stora hemlighet

Glimma satte sig bredvid honom på scenen. De satt tysta länge. Till sist började Skuggo prata, så lågt att hon nästan inte hörde.

”När jag var liten ville jag också uppträda. Men när jag försökte sjunga skrattade alla. Så jag slutade. Det är lättare att vara osynlig än att bli utskrattad.”

Glimma kände ett litet hugg i magen. Hon mindes hur hon själv hade ramlat över sin svans och trott att alla skulle tycka att hon var löjlig.

”Vet du vad?” sa hon och räckte fram tassens. ”Jag är också rädd ibland. Nästan varje gång jag ska upp på scenen.”

Skuggo tittade förvånat på henne. ”Du? Men alla älskar ju dig!”

”Det betyder inte att jag alltid vågar”, sa Glimma. ”Vill du dansa med mig?”

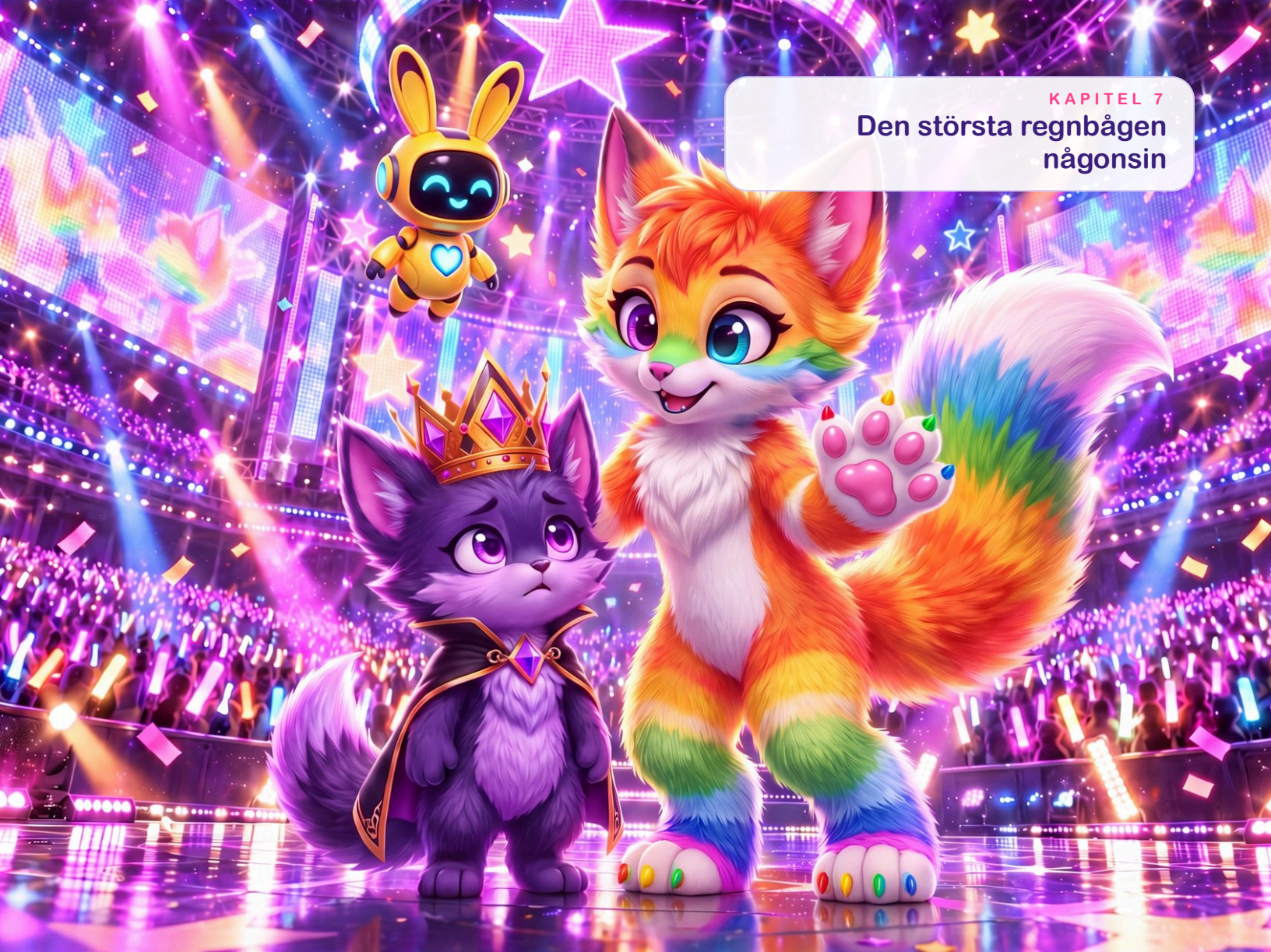
”Men jag kan ju inte!”

”Perfekt. Då hittar vi på något nytt.”

Dunk, dunk, dunk! Skuggo försökte härma Glimma. Han trampade på sin mantel, snubblade, snurrade – och gjorde en volt! Sedan en dubbelvolt!

”COOLAST I VÄRLDEN!” skrek Puff. Då log Skuggo, för första gången på länge. Och den lila kristallen började lysa.

Nästa kväll var arenan fullsatt igen, och alla lysstavar lyste i regnbågens färger. Men den här gången var något annorlunda. Mitt på scenen stod två figurer: Glimma, den färgglada räven med den gigantiska svansen, och Skuggo, den lille trollkarlen med den alldeles för stora kronan.

”Är du redo?” viskade Glimma.

Skuggo skakade på huvudet och höll hårt i sin mantel. ”Inte alls.”

”Bra”, sa Glimma och log mot honom. ”Då är vi två.”

Ovanför dem svävade Puff och vinkade till publiken med båda händerna.

Dunk. Dunk. DUNK! Musiken började. Glimma snurrade runt, runt, Skuggo hoppade högt och Puff studsade genom luften som en glittrande discokula.

När den allra sista refrängen kom lyfte Glimma tassan mot taket. De sju kristallerna flög upp i luften, en efter en: **röd**, **orange**, **gul**, **grön**, **blå**, **indigoblå** och **lila**.

Ett enormt ljus fyllde arenan, och en regnbåge exploderade över scenen. Ljuset var så starkt att alla fick kisa. Publiken jublade högre än någonsin, och golvet skakade. Glimma kände hur hjärtat slog i takt med musiken.

Skuggo gjorde sin berömda dubbelvolt, och Glimma gjorde Rävkraschen.

Och Puff? Han råkade trycka på den stora röda knappen till konfettikanonen. **PANG!** Tre ton rosa glitter sprutade ut och föll ner över hela scenen, över Glimma, över Skuggo och över publiken på första raden.

”OJ!” pep Puff och höll för sin skärm.

Alla började skratta, och skrattet ekade i hela arenan. Till och med Skuggo skrattade, så mycket att han fick hålla sig för magen. Det var det bästa ljud Glimma någonsin hade hört.

När alla hade gått hem satte sig Glimma på scenkanten. Hon hade räddat världens färger, men lärt sig något ännu viktigare:

Det finaste med en regnbåge är inte att en färg lyser starkast. Det är att alla färger får plats.

Och just då pep det i hennes svans: "Glimma? Har du fler jordgubbskarameller?"

Glimma tittade på honom och började skratta.

S L U T

Den här boken tillhör

Glimma är ingen vanlig räv. Hon har ben i regnbågens alla färger, en gigantisk fluffig svans och tassar som är så stora att hon ibland snubblar över dem.

Mitt under världens största konsert slocknar alla lampor. När de tänds igen är världen grå!

Den lille trollkarlen Skuggo har stulit regnbågens sju färgkristaller och gömt dem på sju hemliga platser. Tillsammans med roboten Puff, som älskar jordgubbskarameller lite för mycket, ger sig Glimma ut för att hitta dem. Hon måste gå över en bro av glas, lösa en knepig gåta och möta en mycket hungrig hamster.

Men det svåraste av allt är att våga, fast man är rädd.

En magisk och rolig berättelse om mod, vänskap och om att alla färger får plats.

Från 8 år